



Arrest

nr. 185 232 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnisch Albanees, heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Pafal, Berat, Albanië. U woonde tot uw tiende in Pafal, daarna in Kuçove, Berat, en in 2008 verhuisde u naar Griekenland. U woonde met uw vader en uw twee oudere broers in Griekenland, uw moeder, zus en jongere broer woonden in Kuçove. Uw vader keerde eind 2008 terug naar Albanië. In maart 2009 belde uw vader u op en vroeg u om terug te keren naar Albanië. Daar vertelde hij u dat hij een probleem had met een zekere M. Z. (...). Uw vader vertelde u dat hij ongerust was omdat uw zus E. (...) niet meer naar huis terugkeerde, en dat een buurmeisje hem had verteld dat ze steeds bij M. (...) was. Uw vader diende klacht in bij de politie, en nog dezelfde dag keerde uw zus terug naar huis. Uw vader trok zijn klacht niet in, omdat uw zus gedrogeerd was en in slechte staat verkeerde. Later kwam M. Z. (...) met twee neven naar uw vader om hem te dwingen de klacht in te trekken. Toen u terug in

Albanië was, vertelde M. (...)u dat hij met uw zus wilde huwen. U vroeg uw broer G. (...) om ook naar Albanië te komen om steun te bieden, omdat M. (...) gevaarlijk was. U verhuisde allen naar Paftal en daarna keerden uw vader en broer terug naar Griekenland om te werken. In de zomer van 2009 kwam u op een dag thuis en zei uw moeder dat uw zus niet thuis was. U had meteen door dat M. (...) haar mee zou hebben, en u ging, gewapend met een pistool, met een vriend naar Kuçove om M. (...) te zoeken. Op straat in Kuçove herkende uw vriend een vriend van M. (...), en u dwong hem in de auto te stappen. U reed met hem naar de rivier, u dwong hem om M. (...) te bellen en u zei M. (...) dat als hij uw zus niet teruggaf, u zijn vriend en zijn familie zou vermoorden. M. (...) gaf toen uw zus aan uw neef, die haar naar u bracht. U keerde samen terug naar Paftal. In november 2009 kwam uw vader u halen en verhuisde u allen naar Griekenland. In Griekenland had u geen werk, dus vertrok u in september 2011 naar Engeland om in de carwash van uw neef te werken. Nadat u door de politie was betrapt, keerde u vrijwillig terug naar Albanië. U ging in Paftal wonen en ging niet naar Kuçove. In augustus 2012 ging u met twee vrienden, A. H. (...) en E. (...), naar een trouwfeest. Na het trouwfeest overtuigde A. (...) u om samen naar Kuçove te gaan. Terwijl u aan een pitazaak wachtte om iets te eten, ging u buiten even bellen. Er kwamen drie auto's aan en de inzittenden gingen naar binnen in de pitazaak om naar u te vragen. Ze verwondden uw vrienden met een scheermesje. U kon naar Paftal vluchten, en A. (...) belde u vanuit het ziekenhuis om te zeggen dat u moest weggaan. De volgende dag ging u naar uw tante in Zhitom, u bracht uw paspoort in orde en ging naar Griekenland. Na minder dan twee weken in Griekenland reisde u in september 2012 terug naar Engeland. In augustus of september 2015 vroeg u in Engeland asiel aan. Uw asielaanvraag werd geweigerd, en op 5 mei 2016 werd u naar Albanië gerepatriëerd. U ging naar uw tante in Zhitom. Toen uw tante naar uw huis in Kuçove ging, zag ze dat de muur van het huis was beklad. Op 27 juni 2016 vertrok u terug naar Griekenland, en op 25 juli reisde u per vliegtuig verder naar België, waar u zich twee dagen later aanmeldde bij de asielinstanties. Op 11 augustus 2016 werd uw asielaanvraag geregistreerd. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw rijbewijs, een uitnodiging van uw familie in Griekenland, een document van het UK Home Office, het medisch rapport dat u ontving na uw repatriëring uit Engeland, een visitekaartje van uw advocaat in Engeland, en een brief van uw advocaat in Engeland met een begeleidende brief van uw vriend A. H. (...).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat uw gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Toen u in november 2009 vluchtte naar Griekenland, vroeg u er geen asiel aan (CGVS, p. 13). In september 2011 vertrok u naar Engeland (CGVS, p. 10). U vroeg er geen asiel aan, omdat op het moment dat u werd tegengehouden de problemen al twee jaar oud waren, en u dacht dat ze het misschien intussen vergeten zouden zijn (CGVS, p. 7). Toen u de tweede keer naar Engeland ging, in september 2012, vroeg u evenmin asiel aan, hoewel uw problemen toen wel recent waren. U vroeg pas na ongeveer drie jaar, in augustus of september 2015, asiel aan (CGVS, p. 4, 7). Uw verklaring dat u wachtte tot uw neef uw aanvraag zou ondersteunen, is hiervoor geenszins afdoende. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat u pas voor het eerst asiel aanvroeg zes jaar na de feiten die aanleiding gaven tot uw eerste vlucht uit Albanië en drie jaar na de feiten die aanleiding gaven tot uw tweede vlucht uit Albanië, is dan ook een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met M. Z. (...) louter van interpersoonlijke (tussen privé personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bovendien heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bij de initiële problemen met uw zus diende uw vader weliswaar een klacht in – die hij later weer introk – maar bij geen van de daaropvolgende

problemen lichtte u de politie in (CGVS, p. 12, 15, 16). De reden die u hiervoor aanhaalde is dat de personen met wie u problemen kende machtig zijn en zich alles kunnen permitteren, en dat u geen vertrouwen heeft in de politie (CGVS, p. 12, 15). De enige concrete aanwijzing die u heeft om de te geloven dat de politie u niet zou helpen, is dat uw zus onmiddellijk terug naar huis keerde nadat uw vader klacht indiende (CGVS, p. 12, 15). Dat dit bewijs zou vormen voor de corruptie van de politie in Kuçove is een losse insinuatie die niet gestoeld is op concrete feiten. Uw verklaringen zijn dan ook onafdoende ter verantwoording van uw nalatigheid. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Hierbij verklaarde u overigens zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 6). Er dient in dit kader verwezen te worden naar de informatie die het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan slechts worden geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De uitnodiging van uw familie in Griekenland bevestigt uw reisweg naar België via Griekenland, waaraan evenmin wordt getwijfeld. Het document van het UK Home Office, het medisch rapport dat u ontving na uw repatriëring uit Engeland, het visitekaartje van uw advocaat in Engeland en de brief van uw advocaat in Engeland bevestigen uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf en asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk. De begeleidende brief van uw vriend A. H. (...) kan bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd. Daarenboven stemmen zijn verklaringen niet overeen met die van u – volgens u omdat A. (...) heeft overdreven (CGVS, p. 15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de artikelen 2 en 3 EVRM en naar artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), het artikel 2 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, a van de vreemdelingenwet en het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van haar asielrelaas, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert aan een gegronde vrees te hebben voor vervolging door M. Z., een machtige persoon in Albanië wegens zijn betrokkenheid bij de Albanese maffia.

Verzoekende partij meent dat het gegeven dat zij zo lang gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen geen afbreuk doet aan haar vrees. Gelet op de situatie in Griekenland kon van haar niet verwacht worden dat zij daar een asielaanvraag zou indienen. In Engeland wachtte zij eerst tot haar neef haar aanvraag zou ondersteunen. Bovendien was het haar eerste prioriteit om Albanië te verlaten om haar leven te redden. Verzoekende partij verbleef liever illegaal in een land dan in Albanië te verblijven waar zij vreest voor M. Z..

Verder stelt verzoekende partij dat zij voor haar problemen onmogelijk beroep kan doen op de diensten van de politie om beschermd te worden tegen M. Z. omdat de politie corrupt is en zij geen vertrouwen heeft in de politie. Verzoekende partij meent dat M. Z. deze makkelijk kan omkopen. Bovendien, toen door haar vader in 2009 een klacht werd ingediend, werd hij vervolgens bedreigd door M. Z.. Verzoekende partij kan dan ook niet verweten worden geen klacht te hebben ingediend bij de politie tegen deze persoon. Volgens verzoekende partij is de pertinente vraag niet of zij zich gericht heeft tot haar autoriteiten, doch wel of zij van een effectieve en niet tijdelijke bescherming zou hebben genoten. Op basis van het door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde rapport kan hiertoe niet besloten worden, daar het onvoldoende actueel is en onvoldoende informatie bevat over deze specifieke vraag. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog verschillende rapporten die haar verklaringen over haar wantrouwen tegenover de Albanese politie, de corruptie van de politie en het gebrek aan effectieve en niet-tijdelijke bescherming zouden staven (bijlagen 3-5). Daarnaast verwijst verzoekende partij nog naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin het gebrek aan effectieve en niet-tijdelijke bescherming in Albanië bevestigd wordt.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat verzoekende partij pas voor het eerst asiel aanvraag zes jaar na de feiten die aanleiding gaven tot haar eerste vlucht uit Albanië en drie jaar na de feiten die aanleiding gaven tot haar tweede vlucht uit Albanië, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De verwijzing van verzoekende partij naar de situatie in Griekenland en haar uitleg dat zij in Engeland wachtte tot haar neef haar aanvraag zou ondersteunen, is geenszins voldoende om te verklaren waarom verzoekende partij dermate lang gewacht heeft om asielaanvraag in te dienen.

Verder bemerkt de Raad dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen met M. Z. geen enkel verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Immers betreffen het problemen van interpersoonlijke (tussen privé personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/5 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door :

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. (...).”

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. De Raad wijst er desbetreffend op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt, *quod non in casu*. Immers wordt door verwerende partij in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: *“Bovendien*

heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bij de initiële problemen met uw zus diende uw vader weliswaar een klacht in – die hij later weer introk – maar bij geen van de daaropvolgende problemen lichtte u de politie in (CGVS, p. 12, 15, 16). De reden die u hiervoor aanhaalde is dat de personen met wie u problemen kende machtig zijn en zich alles kunnen permitteren, en dat u geen vertrouwen heeft in de politie (CGVS, p. 12, 15). De enige concrete aanwijzing die u heeft om de te geloven dat de politie u niet zou helpen, is dat uw zus onmiddellijk terug naar huis keerde nadat uw vader klacht indiende (CGVS, p. 12, 15). Dat dit bewijs zou vormen voor de corruptie van de politie in Kuçove is een losse insinuatie die niet gestoeld is op concrete feiten. Uw verklaringen zijn dan ook onafdoende ter verantwoording van uw nalatigheid. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Hierbij verklaarde u overigens zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 6). Er dient in dit kader verwezen te worden naar de informatie die het Commissariaatgeneraal beschikt en waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaatgeneraal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.”.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift betwist dat zij voor haar problemen kan rekenen op bescherming van de Albanese autoriteiten en betoogt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert onvoldoende actueel is en bovendien onvolledig is, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij niet *in concreto* aantoonde dat de “COI Focus” betreffende “Albanië – Beschermingsmogelijkheden” van 4 juli 2014 (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, deel 1) waarop verwerende partij zich baseert en waaruit blijkt dat de bescherming die geboden wordt doeltreffend en van niet-tijdelijke aard is in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, niet langer actueel, niet correct, onvolledig en/of niet van toepassing is op de door haar aangehaalde problemen, dewelke van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

De informatie in de door haar aangebrachte rapporten (bijlagen 3-5) doet immers geen enkele afbreuk aan de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen, dat ingeval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. In het door verzoekende partij aangebrachte rapport “Albanie 2015/2016” van Amnesty International (bijlage 3) wordt slechts beknopt melding gemaakt van het probleem van corruptie in Albanië, hetgeen echter niet betwist wordt in voormelde motivering. Het rapport van de Canadese asielinstanties d.d. 15 september 2015 (bijlage 4) vormt slechts een bevestiging van voormelde informatie in het administratief dossier. Ook uit deze informatie blijkt immers dat stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van

de politie aan te klagen. Tevens blijken hieruit de verschillende maatregelen die in Albanië genomen worden om corruptie te beschrijven en de politieke wil die er is om dit probleem aan te pakken. Het rapport van *Pointpulse* d.d. september 2016 (bijlage 5) betreft voorts slechts de resultaten van een enquête over de wijze waarop de Albanese politie gepercipieerd wordt door de bevolking.

Wat betreft de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst, wijst de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Bovendien hebben de arresten betrekking op bloedwraak en de hiertegen in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden, terwijl *in casu* geen sprake is van bloedwraak. De verwijzing naar deze arresten is dan ook geenszins dienstig.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij uiteenzet dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekende partij voorbijgaat aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Uit de *supra* gedane uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om deze vaststelling te weerleggen in haar verzoekschrift. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet relevant. De Raad herhaalt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 oktober 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij door haar gedrag niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, dat haar beweerdde problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en dat zij desgevallend een beroep kan doen op de hulp en bescherming van haar eigen autoriteiten oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet preciseert op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord, dat zij toegang had tot haar dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissing met reden werd omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT